

Harald Scheel - Sibylle Jung: Benedek apó karácsonya

Karácsony előtti napokban nagy hóesés kezdődött és nagyon hidegre fordult az időjárás. Muki a kis mókus, és két barátnője Zsuzsi és Paula, a két egér lányka, elhagyták az erdőt, és a falu felé igyekeztek, hogy a házaknál keressenek menedéket. Útközben az öreg, erdei kápolna mellett haladtak el.

- Ne menjünk tovább! - kiáltott Muki az egereknek. Itt lakik Benedek apó, aki nagyon jószívú, és egész biztosan segít két éhes egérkén, és egy agyonfagyott mókuson! Benedek apó hosszú évek óta őrizte a kis kápolnát. Manapság már nem igen járt ide senki, mert a faluban szép, nagy templomot építettek az emberek. Benedek apó mégis meghúzta minden vasárnap a harangot, s akik hallották, gyönyörködtek a kis harang tiszta csengésében. Az öreg valami neszt hallott az ajtó felől.

- Nocsak, ki téved ide ilyen télidőben? - gondolta és lámpásával az ajtóhoz ment. A résnyi nyílásban ott vacogott a három kis vándor. - oh, szegénykéim, gyorsan gyertek be, hiszen reszkettek a hidegtől! - kiáltott Benedek apó. - Gyertek kedveseim, melegedjete meg! Benedek apó szegényes körülmények között éldegélt, de amije volt, azt mindig megosztotta a rászorulókkal. Úgy tett most is. Kenyérkét morzsált eléjük, tejet melegített kályháján. A kis erdőlakók lassan-lassan felmelegedtek, és a kályhához közelebb húzódva hálásan néztek az öreg apóra. Az apó kedvesen rájuk mosolygott és így szólt: - Régen volt látogatóm itt fent. Ugyanis elszakadt a harang kötele, és így nem tudok a harang szavával a faluban lakóknak üzeni. Nagyon örülök, hogy ti idejöttetek. Nálam mindenki mindig szívesen látott vendég.

Aztán Benedek apó összecsavarta a régi kockás sálját, amelyből Mukinak, s a két kis egérnek fészket készített a kályha előtt. Megrakta a kályhát fával. A tűz vidáman pattogott, kellemes meleg áradt Mukiék felé, akiket az éhség és a hideg nagyon elfárasztott.

- Micsoda szerencse, hogy megálltak itt a kápolnánál! - gondolta Muki félálomban. Aztán mélyen elaludt, s Benedek apó mosolyogva hallgatta szuszogásukat. Az éjszaka közepén Zsuzsi, a nagyobb egérlányka felébredt.

- Paula, Muki! - ébresztgette halkan társait. Arra gondoltam, hogy készítünk valami meglepetést Benedek apónak. Nélküle még mindig odakinn fagyoskodnánk és éheznénk! - Jó. - mondta Paula. - Kitaláltál már valamit? - Azt hiszem, a legjobban annak örülne, ha újra meghúzhatná a harangot. Javítsuk meg a kötelet, s akkor megint üzenhet a faluba az embereknek.

- Nagyszerű ötlet, lássunk azonnal hozzá! - mondta Muki. Óvatosan nagyon csendesen, hogy az apó fel ne ébredjen, lázas keresgélésbe kezdtek. Találtak is régi vászonlepedőket, melyeket hosszú csíkokra vágva összecsomóztak. Most már csak a haranghoz kell kötni! A kötelet cipelve nem volt könnyű nekik felmászni a magas lépcsőkön a toronyba. Ráadásul még nagyon csendesen is kellett mozogniuk! De ha valaki nagyon akar valamit, az mindig sikerül is! A kis állatkák végre felértek a haranghoz. Picit pihentek, majd leszedték az elszakadt kötél maradványát és felerősítették az újat. A két kis egér ugyancsak elfáradt, de Mukinak még maradt annyi ereje, hogy kifényesítse a harangot. - Így még szebben szól majd! - mondta büszkén az egereknek, amikor elkészült a

fényesítéssel. Amikor Benedek apó felébredt, azonnal észrevette az új harangkötelet. Meghatódva néz kis vendégeire. - Hát ez csodálatos! - mondta nekik. Nagyszerű munkát végeztetek! Most végre újra tudok a faluba üzeni! És milyen gyorsan csak tud, megkapaszkodik a kötélben és elkezd harangozni.

Odalenn a faluban nagy a nyüzsgés az utcákon. Az ünnep előtti utolsó órákban még mindenkinek akad valami vásárolni valója. Karácsonyfadíszek, ajándékok vándorolnak táskákba, kosarakba, a gyerekek meg még utoljára odanyomják orrukat a kirakatok üvegéhez, hogy megcsodálják a sok játékot és a betlehemi figurákat. Ebben a pillanatban meghallják a csengő harangszót. Meglepve kapják föl a fejüket, s valamennyien a hegyoldalban lévő kápolna felé fordulnak. - Az öreg Benedek apó! - kiáltja valaki. - Mindnyájan megfélekedtünk róla! - mondják egymásnak szégyenkezve. - Hiszen olyan régen nem hallottuk a harangszót! - védekezik az egyik járókelő. - Meg aztán messze van az a kápolna, és a nagy hóban nehéz odajutni! - szégyenkezik a boltos. - És mindig olyan sok a dolgunk! - teszi hozzá a pékmester. - De most karácsony van, mindnyájan menjünk ma a kápolnához és legyen ebben az évben ott az éjféli mise! - javasolta a tanító bácsi. Így is történt. A gyertyagyújtás, ajándékosztás után a falu népe elindult a kápolna felé. Benedek apó az ajtóban áll, hallgatja a harangszót, amikor feltűnik a bundás, csizmás sereg, gyertyával, lámpással. Nagy öröm tölti el az öreg szívét, egyszerűen nem akar hinni a szemének. - Gyertek, gyertek, lépjeteK beljebb - hívja a falu lakóit, és szélesre tárja az ajtót. Köszöntsük együtt a kis Jézust, aki ma született! Hanem a sok ember nem is fért be a kis kápolnába. Benedek apó a gyerekek segítségével kiviszi a kápolna elé a betlehemi jászolt, benne a kis Jézust, Mária és József szobrával. A tiszta égen ragyognak a csillagok. Az emberek ajkán pedig felhangzanak a karácsonyi dalok és senki nem fázik. Így az éjféli misét a szabadban tartották meg. Ilyen szép karácsonyra még a legöregebbek sem emlékeznek. Boldogan térnek haza, és Benedek apó is boldogan viszi vissza a kápolnába a bölcsőt. Mint annak idején, Betlehemben, csend és béke van. A mókus és a két kis egér a bölcső mellett, a puha szalmába fészkelte magát és már mélyen alszanak. Benedek apó mosolyog az orra alatt. - Aludjatok csak kedveseim! - gondolja. - A ti segítségetek nélkül nem lett volna ilyen szép karácsonyestém!